

Изъ червеното кебе свѣтнаха четире засмѣни очи. Найдень пришепна на Лиляна:

— Видѣ ли?

Коларѣтъ Стою се обади:

— Довечерка рано-рано, преди още да сж прекадили трапезата — всѣкой у тѣхъ и азъ у дома! Като се разположимъ покрай онзи бѣдникъ, край камината!... Стой и чакай Коледата и посрѣщай драги гости коледари!

— Бате Стою, — наведе се напредъ Найдень, наведе се напредъ и Лиляна, — ще ходятъ ли и тазъ година коледаритѣ изъ село?

— Ще ходятъ, какъ нѣма да ходятъ! — заклати глава коларѣтъ Стою, плесна камшикъ надъ главитѣ на бѣлитѣ кончета и зареди:

— Щомъ се мрѣкне и запраши бѣдника на камината, цѣло село ще кѣнне отъ пѣсни. Кѣща нѣма да остане забравена, всѣка жива душа ще бѣде припѣта. Пѣкъ какви сж сладки и хубави коледарски пѣсни! Да се не наслушашъ! Да се не нарадвашъ! Тукъ посрѣщатъ едни, тамъ изпращатъ други, даръ даруватъ, благославятъ и честитятъ: за много години! Чакай само, довечера, да видите — чудо, чудо!...

Коларѣтъ дръпна поводитѣ и викна на дветѣ кончета:

— Хайде, хайде-е-е!... Да не закъснѣемъ!...

Найдень и Лиляна се сгушиха въ червеното кебе и заслушаха съ затворени очи какъ ситнятъ ситнитѣ звѣнчета. Шейната се плѣзгаше леко по заснѣжения пѣтъ. Отсамъ и оттаткъ пѣтя — широко, равно, бѣло поле. Слънцето се потапяше полека-лека въ синкава тъма.

Откога не сж си ходили въ село Найдень и Лиляна! Има-нѣма четири месеца, пѣкъ то имъ се стори дълго, дълго, като четири години. Повикаха ги роднини — Найдень у лелини си, Лиляна у вуйчови си. Тазъ година въ града да се учатъ. И сега, вижъ какъ се забравяло. Пѣтя други, не е лѣтошния. Ами голѣмото, клонато дърво? То кѣде е? Мина-замина шейната Моровския кладенецъ, а дървото го нѣма.

— Кѣде бѣше голѣмото, клонато дърво? — зачуди се и попита Найдень.

— Дѣбѣтъ ли? Ей го, хи, насреща, — посочи съ камшика си коларѣтъ Стою. — Щомъ го стигнемъ и заминемъ, селото е отпреде ни. Защо ти е?